

тамъ самостърка тинтява съ корена изтръгва, татъкъ на срамиче само цвѣта прѣкъсва, по синори за татула запича, че билкитѣ прѣзъ Енювденско утро набрани най-добъръ цѣрь сж за човѣшки болки и невѣрна болестъ по-леко се съ тѣхъ изцѣрява. А кога най-ситно енювче намѣри, стрѣкъ откъсна и надъ ухо го забоче, че зимѣ, кога му сънь не иде подъ глава да си го тури и лекъ сънь да го занесе.

Скита се знахаря отъ цвѣте на цвѣте, а азъ се озъртамъ дали нѣма да съгледамъ вѣщицата Стана отъ Чемеръ махла, магии по чужди ниви да прави, плодородието имъ да примами, че баща ми, — старъ суевѣрецъ, — отъ седмица ми е заказвалъ нивата на пладницето да пазя отъ Стана, стара вѣщица, че като първородна момчана рожба, погледа ми магията пропжжда.

Много пѣти съмъ слѣнцето на Енювденъ посрѣщалъ при изгрѣвъ, но ни веднажъ вѣщицата изъ лозята не видѣхъ. А баща ми, кога снопето отъ нивата на пладницето овършемъ, все ще клюмне глава и ще посъмъри: вѣщицата, и тазъ година нивата ни е обикаляла!..

Слѣнцето почна да изгрѣва.

Съ затаена радостъ азъ се взрѣхъ да се по-радвамъ на негова танецъ, както нѣкога.

Ала колкото се вглеждахъ никакво хоро не виждахъ. Нѣма онова, което въ невръстни години виждахъ.

— Очи, които сж гледали човѣшки кърви и разкъсани човѣшки трупове, не могатъ на Енюв-